

УДК 821.133.1

ЕТИЧНІ І ДУХОВНІ ПРОБЛЕМИ ЛЮДИНИ У СВІТЛІ КОЛОНІАЛЬНИХ ВІДНОСИН ФРАНЦІЇ ТА АЛЖИРУ НА ПРИКЛАДІ НОВЕЛИ “ГІСТЬ” АЛЬБЕРА КАМЮ

Євгеній Лепьохін

*Інститут управління природними ресурсами
ВНЗ “Університет економіки та права “КРОК”,
вул. Тютюнника 11-А, Коломия, 78200, Україна;
e-mail: pvnziupr@ukr.net*

Розглянуто новелу “Гість” Альбера Камю крізь призму постколоніальної критики. Проаналізовано значення амбівалентності назви твору, її зв’язок із темою оповідання. Встановлено релігійні ознаки антропонімів і топонімів. Висвітлено особливості нарративної будови новели “Гість”.

Ключові слова: новела, колоніальний, араб, погляд, назва, наратор, персонаж.

Оксана Соловей, одна із перших перекладачів українською мовою творів лауреата Нобеля в галузі літератури, французького “стороннього” А. Камю, в передмові до вибраних прозово-драматичних текстів-есеїв митця вказувала [3, с. 6], що вже станом на 1967 рік (час публікації в “Сучасності” збірки) кількість наукових розвідок, статей, досліджень та інших бібліографічних “артефактів” про письменника перевищує цифру у три тисячі назв. Сьогодні цей числовий показник, мабуть, становить щонайменше удвічі більший об’єм.

Серед того розмаїття письма велику увагу дослідників вже не перше десятиліття привертає новела “Гість” (“L’Hôte”, 1957) із збірки “Вигнання і царство” (“L’exil et le royaume”, 1957). Оpubлікована в тому ж році, коли автор отримав Нобелівську премію. Новела з’явилася саме тоді [5, с. 74], коли постало серйозне політичне, геодемографічне питання щодо того, хто має право називати Алжир домівкою. Питання “Чому саме вона?” буде не цілком коректним, оскільки усі шість малих творів цієї колекції і розширений до жанру й об’єму повісті літературний текст “Падіння” (“La chute”, 1956) залишаються у полі зору дослідників у галузі історіософії, культурології, психології й психоаналізу, літературознавства, лінгвістики, юриспруденції, історії ідосі. Але багатовекторне прочитання цього тексту свідчить про його актуальність, важливість і злободенність морально-етичних питань крізь призму історичного хронотопа.

Внутрішнє посилення, що його уклав у новелу А. Камю, спонукає шукати нові й тим доповнювати, а інколи й спростовувати, вже загальновідомі речі стосовно новели “Гість”. Тут можна зустріти й твердження про символічне втілення філософії абсурду у творі (Р. Р. МакҐрегор, Ліз Міллер), постколоніальне тлумачення образу араба, якого в більшості випадків розглядали лише як певну маріонетку долі й фатуму, приречену

на загибель, але є підстави вважати його невинним (Д. Ф. Хьорлі), екзистенціальний концепт вибору і його неодмінний “партнер” – свобода і те, як ними послуговується вчитель Дарю й полонений араб (Д. Р. Еллісон), діалектику постулатів католицизму, марксизму, гностицизму (Н. Церво), звичаї і традиції арабів стосовно прояву гостинності (Мойша Блек), морально-етичні аспекти “учителювання” у світлі вчення Л. Альтюссера про репресивні й ідеологічні апарати держави щодо людини (П. Робертс, Д. Мульштайн) тощо.

“Гість” – це твір *post facto*, про наслідок події, що злочинного вчинив араб: “Що він накоїв? <...> Він убив двоюрідного брата <...> Не дуже ясна справа [2, с. 499]”. Знову в Камю фігурантом є араб, цього разу один живий і один мертвий, і знову безіменний. Тут можна говорити про безликість арабів, що за інших обставин могла б бути безликістю горців-грузинів у протистоянні російським шовіністам-імперіалістам чи антагонізм американської військової системи з арабськими ісламістами тощо. Отже, соціальне підґрунтя твору живить його своїми суспільними засадами.

Безликість героїв арабів часто змушувала критиків звинувачувати А. Камю в симпатіях до колонізаторської політики Франції. Фікційні етнічні учасники подій у творах Камю з їхньою начебто другосортністю, нижчим соціальним становищем і рангом, розглядалися як авторське рішення питань декору, певної екзотичності в подієвому аспекті твору. Такі думки виголосив К. К. О’Браєн, автор найавторитетнішої в англomовному світі праці про проблеми політики гноблення та експлуатації одного народу іншим у творчості А. Камю (*Connor Cruise O’Brien “Camus”, 1970*).

Ці міркування зводяться до окреслення кількох фундаментальних питань, відповіді на які, вважає дослідник Д. Керрол [5, с. 21], повинні пролити світло на камюсівське справжнє бачення конфліктної проблеми. Для цього, мовить далі автор, – “Потрібно щонайменше проаналізувати особливе місце й функцію персонажів арабів у тих фікційних контекстах, де вони з’являються, до того моменту, як робити загальні висновки стосовно їхнього політичного значення [5, с. 21]”. Це й робить вчений, опираючись на працю визнаного французького історика П. Нора, який досліджує діалектику співіснування й відносин “чорноногих” з арабським населенням Алжиру. У його вивченні повість “Сторонній” стає квінтесенцією прихованої ненависті алжирських французів до корінного населення. І, як слушно міркує Д. Керрол [5, с. 25], є перебільшенням, оскільки клерка Мерсо, наприклад, засуджують за все, окрім саме вбивства, за його заволодіння простором Іншого.

А. Камю завжди прихильно ставився до тієї місцевості, де минули його дитячі та юнацькі роки радощів. Вже у зрілому віці йому довелося стати свідком загострення протистояння французів-колонізаторів і алжирських арабів. Бувши “чорноногим”, він почував себе “нетутешнім” у Алжирі під час визвольної боротьби й після неї до останніх своїх днів. Власні переживання і рефлексії стосовно окресленого конфлікту автор розмістив у збірці “Вигнання і царство”, майстерно завуалювавши їх у обрану стилістичну палітру. Це збило з пантелику як читачів, які очікували на чергову авторську майстерність давати відповіді або принаймні вказати на шлях долання сучасних моральних проблем, так і критиків, які вбачали в збірці камюсівські пошуки нового стилю і звернення до неореалізму.

Новела “Гість” – одна з чотирьох творів збірки, де дія відбувається в Алжирі. Її можна прочитувати як авторську спробу з’ясувати власне ставлення до ситуації в Алжирі. Сумніви, переживання, побоювання щодо неоднозначної ситуації, в якій опинилися “чорноногі”, вилилися у вагання стосовно обраного заголовку, так і фіналу. Запис у щоденнику, датований 16 травня 1955, вказує на можливий інший фінал твору: “Гість”. Арештант обирає шлях до в’язниці, але Дарю його обдурив і вказав шлях до свободи”.

Двозначність назви вказує на реальну важку дилему, що її мають вирішити герої твору. Семантика французького *hôte* розкриває справжній трагізм наративу А. Камю. В українських перекладах зустрічаємо назву “Гість” (Оксана Соловей, А. Перепада), так само й англійською “The Guest” (*Justin O’Brien*), німецькою – “Der Gast” (*Guido G. Meister*). Російська варіація назви – “Гостеприимство” (И. Радченко). Французьке *hôte* англійською можна перекласти як “the guest” – “гість” і “the host” – “хазяїн”, “господар”. Як далі зауважує М. Сторі [11, с. 257], *guest* і *host* мають спільне індоєвропейське коріння “ghosti-”. І вже в англійську вони потрапили через латину лексемами “hostis”, “hospes” – чужинець, гість, хазяїн. Подібно “hôte” є деривативом “ostes”, яке містить у собі значення і “гість”, і “хазяїн”. Отож, з’ясування того, хто є хто з контексту без звернення до історичного підґрунтя було б недостатнім. Крім того, заплутаність й неоднозначність назви відображає подвійність національно-етнічних стандартів, відображених у образах Дарю й араба.

Лексичною грою позначені і власні назви в новелі. Старий жандарм Балдуччі – *Balducci*, де “бал” можна прочитувати як “baal”, що в перекладі з іврити означає “господар”, “пан”, “хазяїн” і “duce” від лат. “dux” – “пан”, “володар”, “господар”. Місцина, з якої він разом з арабом прийшов до Дарю, – Ель-Амер (*El Ameer*), що за спостереженнями Н. Церво [6, с. 222], є грою слів: “el” від семітського “бог” і латинське “amor” – “любов”.

Із соціальної точки зору, Дарю символізує щедрість і цивілізованість французької адміністрації. Так само, як йому доручено розподіляти харчі серед учнів родин, що постраждали від посухи, він дає арабові гроші, їжу і вказує на шлях до порятунку. Якщо ж розцінювати цей вчинок із релігійного погляду [6, с. 223], тоді Дарю намагається спокусити араба, як колись диявол намагався подібне вчинити з Христом у пустелі. І наступні композиційно-стилістичні компоненти новели можна потрактувати крізь призму Святого Письма: Матвія 4:1–11; Марка 1:12–13; Луки 4:1–13. Умовно французьке *hôte* крізь англійське *host* отримує нове конотативне значення, оскільки *host* може використовуватися в контексті євхаристії, тобто “тіло Христове”. Після того, як Балдуччі покидає їх, Дарю частує араба коржем, сиром, яйцями, фініками.

Дослідниця Джил Бір відзначає [4, с. 182], що поняття погляду в новелі має надзвичайне значення. Завдяки зміні зовнішньої фокалізації, автор шукає відповіді на етико-моральні питання сьогодення, екзистенційний план новели підкреслено в опозиціях. Але дієслово “шукає” (*looking for*) означає, що “ще не знайдено” (*not having yet found*). Так само, як у “Сторонньому” Мерсо намагався з’ясувати-збагнути, чому усе так відбувається довкола нього, Дарю силкується “розгадати загадку” араба, навіщо він вбив свого земляка: “Все виконано, все приготовлено <...> Отож він почав дивитися, намагаючись уявити це обличчя, спотворене люття. Це йому не вдалося” [2, с. 503]. Зі свого боку, араб не розуміє, що з ним має робити Дарю, що йому потрібно. Спроба

осмислити своє становище відбувається за посередництвом погляду: “Він звів очі на Дарю; вони були сповнені якогось страдницького запитання.

- Що мені тепер зроблять?
- Ти боїшся?
- Араб випростався, відводячи очі.
- Ти шкодуєш?

Араб глянув на нього, губи розтулені. Було видно, що він не розуміє. Дарю охопило роздратування” [2, с. 503–504]. Ці запитання ніби в нікуди підкреслюють неспроможність досягнути бажаного порозуміння між людьми. Тому їм залишається лише спостерігати один за одним і висловлювати припущення переважно про себе.

У Біблії зір, погляд, очі часто постають як символи знання, людського розуміння (наприклад, кн. Буття 3:5 чи Єремії 7:11). Також очі підкреслюють здатність проникнення до суті справи, чому може посприяти вивчення закону Божого, права. Універсальне значення зору, погляду – просвітлення: духовне, ментальне, емпіричне, таке, що робить навколишній світ зрозумілішим, яснішим. Корінь лексеми “просвітлення” – “світло”. Знання – це світло, бачити, навчатися, пізнавати світ можна здебільшого, коли видко. Після того, як Балдуччі повідомляє Дарю про його місію, учитель дивиться у вікно: “Погода поліпшувалася на очах, світло розливалось по засніженій рівнині <...> Знову литиметься цілі дні з невичерпного неба світло на спустошені розлоги, де ніщо не нагадує про людину” [2, с. 499]. Сільський учитель ще сподівається на “мирне”, гуманне розв’язання питання. Але якщо кров пролилася хоч раз, вона неодмінно проллється знову. Складність ситуації в тому, що невідомо кого саме – араба чи Дарю. Крім того, поняття “господар”, “хазяїн” припускає наявність знання і обов’язків, моральних зобов’язань у “приймаючої сторони”, в той час як “гість” передбачає володіння певними правами, зокрема, право на заступництво й покровительство.

Ісус знав, що повинен принести себе в жертву заради спасіння людства, подібно араб обирає шлях до поліційного відділку. Тетяна Біляшевич вказує на те [1, с. 163], що весь текст твору спрямований на зображення араба в подобі жертви, не зважаючи на те, що в його особі втілено дуальне протиріччя вбивці і жертви. Тобто бранець хоча й скоїв злочин (утім жандарм зауважує, що справа не цілком зрозуміла), але він також є жертвою несправедливості французької колоніальної влади. Як часто буває у світі екзистенціалістських творів, яким притаманні категорії “трагедія”, “парадокс”, “абсурд”, своєю офірою бранець не рятує вчителя. Принаймні про це свідчить напис на дошці у класі: “Ти виказав нашого брата. Начувайся [2, с. 509]”. Дослідники часто випускають з поля зору фабульну деталь про вбивство арабом свого двоюрідного брата-кузена, натомість більше зосереджують увагу на особі вчителя. Приміром, М. П. Хейзбрук стверджує [8, с. 239], що поняття, категорія “злочин” є однією з центральних тем твору, але увагу автор загострює якраз не на злочині араба, а на боротьбі сільського вчителя з власною винністю. Це слабодухість у прийнятті рішення стосовно “диявольської” дилеми, яку повинен розв’язати новоспечений страж. Дарю зобов’язаний конвоювати араба до Тінгута, але це суперечить його еству, до того ж засуджений – співгромадянин. Тому він широко сподівається на те, що бранець втече як тільки стемніє, а він не противитиметься його втечі. І цим він уникне, як вважає М. П. Хейзбрук, відповідальності, що перетворить його на злочинця.

“Буття-для-інших” у новелі “Гість”, змальоване в образі Дарю, може експлікуватися крізь призму концепту “обличчя” в розумінні Е. Левінаса, яке, на протигагу сартрівському “погляду”, містить позитивно-пацифістський заряд. Між вчителем й арабом утворюється невидимий братерський зв’язок, йому сприяє навіть мовчання між ними. Можна стверджувати, що їм судилося познайомитися, щоб перевірити власну людяність, гуманність. По приїзді до школи Дарю готує усім трьом чай із м’яти. Наратор кілька разів розповідає крізь перспективу Дарю, що той звертає увагу на зв’язаного араба: “Балдуччі вів на вірвовці араба, який ішов позаду зі зв’язаними руками й похиленою головою <...> Балдуччі важко зліз з коня, не випускаючи з рук вірвовки <...> Балдуччі сидів на канапі. Він розв’язав вірвовку, яка єднала його з арабом <...> Руки в нього залишалися зв’язані <...> Араб підвівся і повільно, тримаючи зв’язані руки перед собою, увійшов до класу” [2, с. 496–497]. Саме Дарю пропонує розв’язати руки бранця і, не чекаючи згоди Балдуччі, власноруч звільняє араба, щоб той міг випити чаю. Крім того, він не відповідає на вітальні жести жандарма, “свого давнього знайомого”, якого проте він не зневажає, адже згодом він здоровкається і пропонує обом чоловікам зайти до класу погрітися теплом запашного чаю. На думку Д. Керрола [5, с. 77], так учитель дистанціює себе від французької влади в особі жандарма верхи на коні, який конвоює полоненого, наче якусь тварину на прив’язі.

Отож, етичні виміри новели дозволяють говорити і про авторове шанобливе ставлення до проблем етнічного населення Алжиру. Утім, Е. Ф. Стерлінг вважає [10, с. 527], що вчитель звільняє руки араба не тому, що між ними існує якась невидима солідарність, певне взаємне розуміння (про щось схоже Дарю буде міркувати згодом вночі), а тому що насамперед Дарю – людина в особливому значенні цього слова, що йому надають алжирці, і бунтівливий стосовно несправедливості.

Новела “Гість” є класичним взірцем невластне прямого мовлення (*free indirect discourse; style indirect libre; Erlebte Rede*) в якому складно провести демаркаційну лінію між мовою наратора і персонажа. Певним способом це виливається в дихотомію Я / Інший, колонізатор і етнічний мешканець. Тобто в новелі “Гість” нарація хоч і ведеться від третьої особи, втім вона наближена до перспективи Дарю. Тому дискурс твору є відтворенням колоніального контексту [7, с. 94], де араб займає звичну позицію об’єкта зацікавленості колонізатора. З історії очевидно, що Алжир є домівкою вчителя і бранця, але наприкінці твору “царство” перетворюється на місце вигнання обох, як колись Адама і Єву було вигнано з Едему.

Початок твору передано голосом оповідача, який є домінуючим у дискурсі. А. Ноєр-Вайднер стверджує [9, с. 3–4], що Камю вдосконалює цю наративну стратегію з часів “Стороннього”. У збірці “Вигнання і царство” в новелі “Гість”, зокрема, митцю вдається розмістити персонажа посередині між автором і читачем. Тобто, як у самому творі зображено заплутаний трикутник із трьох осіб (вчитель Дарю, жандарм Балдуччі, в’язень араб), так і архітектоніка розповіді у творі представлена трійнею. І найважливіше, що саме імпліцитний читач повинен зробити висновки щодо прочитаного-побаченого крізь призму персонажа й автора.

Панорамно наратор описує нам і те, що бачить Дарю (як двоє людей прямують до його місця перебування), і те, звідки він спостерігає за їхнім просуванням. Одразу

увагу привертає, що школа, до якої крокує Балдуччі й араб, розміщена на пагорбі. Тобто, подібно до Скаргона (“Падіння”), який “жив на високостях”, школа Дарю була також на певній висоті, як і фах чоловіка – просвітництво. Це також свідчить про вчителеве певне відсторонення від людей, а конкретно від жандарма й бранця, поява яких для нього була такою ж несподіваною й неочікуваною, як і “сніг, що випав зненацька в середині жовтня після восьми місяців посухи без перехідних дощів...” [2, с. 495].

Більшість творів А. Камю містять відголоси із життя біологічного автора. Не виняток і новела “Гість”, де скрутне моральне становище, в якому опинився Дарю з приходом Балдуччі, – це своєрідне відображення реального стану біографічного автора, який повинен був чітко визначити свою позицію щодо франко-арабського питання. Учителю Дарю і безіменний араб є жертвами тих обставин, у які вони потрапили. Подібно й сам Камю перебував між двома вогнями, і врешті-решт, він обрав матір (“Між справедливістю і мамою, я обираю матір”). У цьому контексті дихотомія “Я” – “Інший” / “Господар” – “Гість” прочитується як трикутник відносин “чорноногий” учитель → етнічний араб → корсиканець жандарм Балдуччі. З цієї позиції спочатку не зовсім зрозуміло, чому “Дарю зненацька відчув лють до цього чоловіка...” [2, с. 499], до кого саме: араба чи Балдуччі? Ф. Дайн підкреслює, що критики звертають увагу на цю обставину [7, с. 93]. Екстрадієгетичний наратор продовжує: “...до всіх людей з їх нечистою злобою, з їхньою невситимою ненавистю, з їхньою жадобою крові” [2, с. 499]. Так само не зовсім очевидно, що має на увазі вчитель, кажучи, що коли буде потреба, він воюватиме: “Але я його (араба – *С. Л.*) туди не поведу. Битися буду, як доведеться. Але тільки не це” [2, с. 500]. Слова вчителя завжди двозначні й амбівалентні, як і сама назва новели. Дарю прагне справедливості, хоча за інших обставин він, мабуть, цього не волів би. Тому й рішення про долю араба він не хоче приймати, адже насамперед його розцінюватимуть з позиції колоніальної несправедливості. Але й Балдуччі він не може підставити.

Наративна ідентичність вчителя піддається деформації, що й має бути за подібних обставин, а слова Балдуччі, що після передачі бранця Дарю зможе спокійно повернутися до свого попереднього життя сільського вчителя, викликають посмішку. Стан рівноваги, в якому перебуває вчитель, порушує прихід жандарма. Він наказує вчителю змінити свою “сутність”, що таки змінюється, але не так, як сподівався старий корсиканець. Стан врівноваженості вчителем не досягається знову, хоча справу наче й залагоджено “...помолоділе світло сіється з небесної височини на всю поверхню високогір’я...” [2, с. 509]. На початку твору Дарю перебував наодинці у власному “царстві”, яке так само, як і його господар наприкінці перетворюється вже із царства на місце вигнання, а він – на вигнанця.

Новела “Гість” залишається актуальною і нині. Її інтимність, багатоплановість, метафорична значущість, історична відповідність свідчать про непересічний авторський задум створити документ епохи, що може цілком піднятися до християнської притчевості. У назві твору закладена не тільки соціальність, космізм, універсальність, але й дуальність, адже усі люди в широкому сенсі цього слова, чи то французи, чи араби, є гостями на землі. Людська гріховність, яка апріорно є свідченням недосконалої світу, його неблагополуччя, не повинна перемогти наміри окремих індивідів вберегти етичні,

духовні цінності. Митець розробляв цю тему різноаспектно, якщо поглянути на “Вигнання і царство” комплексно. Автор переносить боротьбу в онтологічну, екзистенційну площину, адже і вчителю, й арабу є що втратити. Є мета й предмет боротьби, які зводяться до боротьби за людину, за її право на щастя і частинку спільного материкового “царства”. Але боротьба за людину відбувається саме з людиною, яка перетворила цей світ на місце вигнання, на осередок девальвації цінностей тощо. Рефлексії Дарю щодо того, як йому поведеться з полоненим, виливаються в його ж небажання робити вибір. Мотив рішення в авторському розумінні завжди невіддільний від поняття “вироку”, “присуду”.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Біляшевич Т. М.* Поетика іншості в прозі Альбера Камю : дис. ... канд. філол. наук : 10.01.06 / Біляшевич Тетяна Миколаївна. – К., 2009. – 209 с.
2. *Камю А.* Гість : [новела] / Альбер Камю ; [пер. з франц. А. О. Перепадя] // *Сторонній : Повість. Чума : Роман. Падіння : Повість* / Альбер Камю. – К. : Дніпро, 1991. – С. 495–509.
3. *Соловей О.* Від перекладача / Оксана Соловей // *Альбер Камю Справедливі*. – Мюнхен : Видавництво “Сучасність”, 1968. – С. 5–6.
4. *Beer J.* Le Regard : Face to Face in Albert Camus’s “L’Hôte” / Jill Beer // *The French Review*. – Apr., 2002. – Vol. 56, No. 2. – Pp. 179–192.
5. *Carrol D.* Albert Camus the Algerian : Colonialism, Terrorism, Justice / David Carrol. – New York : Columbia University Press, 2007. – 237 p.
6. *Cervo N.* Camus L’Hote / Nathan Cervo // *The Explicator*. – Spring 1990. – Vol. 48, No. 3. – P. 222–224.
7. *Dine Ph.* Images of the Algerian War : French Fiction and Film, 1954–1992 // Philip Dine. – Oxford : Clarendon Press, 1994. – ix + 267 p.
8. *Hazebrouck M. P.* Death and Crime in the Novels of Albert Camus / Mirene Paule Hazebrouck. – The University of Arizona, 1977. – iv + 278 p.
9. *Noyer-Weidner A.* Albert Camus Im Stadium der Novelle / Alfred Noyer-Weidner // *Zeitschrift für französische Sprache und Literatur*. – Juni 1960. – Bd. 70, H. 1/2. – S. 1–38.
10. *Sterling E. F.* A Story of Cain : Another Look at “L’Hôte” / Elwyn F. Sterling // *The French Review*. – Mar., 1981. – Vol. 54, No. 4. – P. 524–529.
11. *Storey M. L.* The Guests of Frank O’Connor and Albert Camus / Michael L. Storey // *Comparative Literature Studies*. – Fall, 1986. – Vol. 23, No. 3. – P. 250–262.

Стаття надійшла до редколегії 17.10.2013

Прийнята до друку 10.01.2014

**ЭТИЧЕСКИЕ И ДУХОВНЫЕ ПРОБЛЕМЫ ЧЕЛОВЕКА
В СВЕТЕ КОЛОНИАЛЬНЫХ ОТНОШЕНИЙ ФРАНЦИИ
И АЛЖИРА НА ПРИМЕРЕ НОВЕЛЛЫ
“ГОСТЕПРИИМСТВО” АЛЬБЕРА КАМЮ**

Евгений Лепехин

*Институт управления природными ресурсами
ВУЗ “Университет экономики и права “КРОК”,
ул. Тютюнника, 11-А, Коломыя, 78200, Украина;
e-mail: pvnziupr@ukr.net*

Новелла “Гостеприимство” Альбера Камю рассмотрена сквозь призму постколониальной критики. Проанализировано значение амбивалентности названия произведения, ее связь с темой рассказа. Установлены религиозные черты антропонимов и топонимов. Объяснены особенности нарративного построения новеллы “Гостеприимство”.

Ключевые слова: новелла, колониальный, араб, взгляд, название, нарратор, персонаж.

**ETHICAL AND SPIRITUAL PROBLEMS OF A MAN IN THE LIGHT
OF THE COLONIAL RELATIONS BETWEEN FRANCE AND
ALGERIA IN THE NOVELLA “THE GUEST” BY ALBERT CAMUS**

Yevheniy Lepyokhin

*Institute for Natural Resources Management, KROK University,
11-A Tyutiunnya St, Kolomyia, 78200, Ukraine;
e-mail: pvnziupr@ukr.net*

In the article the short story “The Guest” by Albert Camus has been reviewed in the light of the post-colonial criticism. The ambiguity of the title and its relation to the theme of the story has been analysed. The religious features of anthroponyms and toponyms have been determined. The peculiarities of the narrative technique of the short story “The Guest” have been explained.

Keywords: short story, colonial, Arab, look, title, narrator, character.